

Publicerad 2006-01-27 22:15 av crystal

Kupido

kommer du ihåg att jag bad dig att le
för att jag älskade ditt leende
och dina typiska ojämna tänder

alla gångerna jag tjtade om
att du skulle se på mig med den där blicken
för att jag älskade hur dina ögon
gnistrade ikapp med snöflingorna

kanske var det stjärnljuset som mötte sekunderna
och då jag svor på att jag kunde se rimfrostens bilda hjärtan
i min andedräkt som du inte förmådde dig att se, du vägrade

och du märkte väl att jag i smyg betraktade sättet du gick på
och hur du rörde dina armar och händer
när du pratade sisådär livligt som du alltid gör

och jag minns dina rosenröda kinder
och hur du stod där och tuggade på trasiga läppar
och målade dem ömma med min förfrusna lypsyl

och jag minns när du sa att du ville hem
för att dina fingertoppar blödde längtan
det var för att din utopi höll på att rasa samman
påstod du och jag trodde dig

och jag ryser när jag minns din glidande tunga
som fångade upp snöflingorna som rann nerför mina kinder
och hur du lämnade spår som jag inte kunde tvätta bort

du berättade för mig om det du gömde under dina fötter
och vad du brukade göra när ingen såg
att dina sorger kunde samlas där ibland

jag minns att du kunde analysera sönder all existens
och att vi kunde fastna i varandras tungpiercingar
men det brydde du dig inte om

och jag tror nog att om allt var pulveriserad inbillning

så var du ändå bildad i mina ögon

och jag minns fortfarande sötman i din andedräkt som avdunstade
då du viskade stillsamt att du var värd att dö för

såsom jag hatar att minnas .

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren crystal med Poeter.se id #6050 innehar upphovsrätten